

ROTTWEILER-LEHDEN HISTORIAA

Mistä kaikki alkoi

Jo vuonna 1960 kaikki jäsenet saivat 7 kirjettä, joiden yhteinen sivumäärä oli 112 sivua. Tämä oli rotujärjestöjulkaisumme "Rottweiler" syntymisen alku.

Vuonna 1964 yhdistys ryhtyi julkaisemaan kirjapainossa painettua jäsenlehteä nimellä Rottweiler. Jo lehden toinen numero ilmestyi nimellä Rottweiler/Dobermann. Olimme näin saaneet yhteisen jäsenjulkaisun Suomen Dobermannyhdistyksen kanssa. Julkaisun päätoimittaja oli Elvi Tikka. Lehti julkaistiin A5-kokoisena.

Lehden nykyiseen kokoon siirryttiin jo vuonna 1966 numerosta 3 alkaen, painopaikka oli Sanoma Osakeyhtiö. Dobermannit olivat julkaisuyhteistyössä kanssamme vuoden 1966 loppuun. Painopaikka vaihtui Vammalan Kirjapainoon 1970-luvun alkupuolella. Samoihin aikoihin alkoi lehdessä myös näkyä maksettuja mainoksia. Vuonna 1973 kokosivun mainoksen hintana oli 400 mk, samana vuonna painosmäärä oli jo niinkin juhlava kuin 2000 kpl.

Elvi Tikka päätoimitti lehteä aina 1980-luvun alkuun asti. Apunaan hänellä vuosien mittaan olivat Elina Haapaniemi, Raija Hämäläinen, Marjukka Mäkinen ja Carina Ranne.

Puheenjohtaja Olavi Pasasen päätoimittajakausi alkoi vuonna 1981, toimitussihteerinä toimi Marjukka Mäkinen, lehti painettiin edelleen Vammalassa. Vuonna 1982 Pasanen sai toimitussihteerikseen Mikko Koskisen ja toimittajaksi Elsa Ruokosenmäen. Painopaikka pysyi edelleen samana, mutta painosmäärää oli lisätty jo 2500 kpl asti. Pasanen itse olikin ahkera kirjoittaja ja mustavalkoisessa lehdessä olikin aika ajoin jokseenkin värikästä tekstiä.

Jouko Yrjölän tultua valituksi 1985 SRY:n puheenjohtajaksi, tuli hänestä myös lehden päätoimittaja. Tämä käytäntö on voimassa tälläkin hetkellä. Yhdistyksen puheenjohtajalla on päätoimittajan vastuu lehdestä ja sehän ei ihan pikkujuttu olekaan. Joskus "vanhaan aikaan" piti päätoimittajan hankkia todistus, ettei ole holhouksen alainen ja että muutenkin hallitsee ja vallitsee omaa omaisuuttaan. En tiedä, onko tuo käytäntö voimassa edelleen. Pekka Rannella taitaa tuo todistus olla vieläkin tallessa.

Myös Joukolla oli apunaan tuttu parivaljakko Mikko ja Elsa, painopaikka oli Vammala, painosmäärä 2500 kpl ja mainoksen hinta oli tasan tonni. Kennelliitto palkitsi Rottweiler-lehden v. 1985 vuosikerran parhaana rotujärjestöjulkaisuna, mikä saavutus tuotti 5 000 mk:n palkintosumman. Miten tuo palkintosumma käytettiin, sitä eivät historiankirjat kerro.

Lehdentekoa kasari-aikakaudella

Tulin valituksi Rottweiler-lehden toimitussihteeriksi noin vuonna 1980. Olimme vaimoni Kaisan kanssa hankkineet Ruusa-rottweilerin 1976 kun tulimme opiskelemaan Helsinkiin, ja olimme jossain iltatreeneissä tutustuneet mm Carinaan (silloinen Ranne), joka tuolloin oli hiljan tullut valituksi yhdistyksen sihteeriksi.

Muistan ensimmäisen perehdytysistunnon, joka tapahtui tuolloisen puheenjohtajan Olavi Pasasen suuressa talossa Kauniaisissa. Outoa, uutta ja vähän hienoa. Keräsimme Kaisan kanssa lehden tekoon toki apuvoimia. Vuosien mittaan mukana olivat ainakin Marjut Peippo,

Jussi Salo, Elsa Ruokosenmäki ja Päivi Hirn. Lehteä painettiin Vammalan kirjapainossa, johon Olavi Pasasella faktorina oli ilmeisesti ollut ammatillisia yhteyksiä jo entuudestaan. Saimme paljon apua myös sihteeriltä, rahastonhoitajalta ja monilta muiltakin.

Lehden valmistusprosessi oli karu, mutta hidaskin. Jutut kirjoitettiin pääosin yhdistyksen hankkimalla punaisella IBM-pallokoneella (siis sähkökirjoituskoneella jossa pallon muotoinen kirjasinkomponentti). Korjausnauhaa kului. Jutut kirjoitettiin palstanlevyteen, leikeltiin saksilla ja liimattiin Scotchin tahmaliimalla mahdollisimman suoraan A4:ää selvästi suuremmille kartonkipohjille. Otsikot askarreltiin siirtokirjaimilla. (*Siirtokirjaimet toi markkinoille brittiläinen Letraset-yhtiö vuonna 1961.*) Nekin koetettiin saada mahdollisimman suoraan – vaihtelevalla menestyksellä! Valokuvat liimailtiin paikoilleen ja koetettiin sovittaa kuvatekstit mukaan. Paino kuvasi kartonkisivut ja painoprosessissa tapahtui pienennys lehden A4-kokoon. Koska kartongit olivat noita reilun kokoisia, niin esim. 64 sivuinen lehtimateriaali oli jo melkoinen möykky postillekin ja postitus painoon ainaisen jännittämisen aihe. Lehti oli minun aikani luonnollisesti pitkään mustavalkoinen, vaikkakin viimeisinä vuosina pääsin kokemaan sen muuttamisen värilliseksi. Painetun lehden kartongit oli myös tärkeä saada takaisin koska siellä oli valmiita, uudelleenkäytettäviä tekstiliuskoja, puhumattakaan itse kartongeista jotka (esihistoriallisessa kierrätysshengessä) käytimme aina moneen kertaan. Painovirheet kävivät tutuiksi, lehtitiimissämme lentäväksi vitsiksi muodostuivatkin rotumme ”jalsotusnertut”, jotka sinnikkäästi kantoivat vastuunsa sukunsa jatkumisesta. Tai se, että rottweilerin perustotelevaisuus on erittäin ”tärkeää”.

Paitsi, että haasteensa oli valmistuksella, niitä riitti myös aineiston keräysprosessissa. Täysin alaa tuntemattomana nämäkin opeteltiin kantapäähän kautta. Mutta aktiivinen, kovassa kasvussa ollut jäsenkunta ja rodun harrastajat auttoivat toimittamalla kerrottavaa ja kuvia postiluukkuumme sinne Helsingin Kolmannen Linjan kaksioon. Saimme vilkkaasti postia Kai Merimaaalta Miekkiöstä, Reino Anttoselta Keski-Pohjanmaalta, Raili Sandbergilta Turun suunnalta ja tietysti Reijo Iltaselta Sörnäisistä. Ja toki puheenjohtajiltamme Olavi Pasaselta ja Jouko Yrjölältä. Plus monelta muulta.

Muistan, että aikanaan aloitimme edelleenkin jatkuvan perinteen vuosittaisten Rottweilerkalentereiden painamisesta. Taisimmepä jonakin vuonna pokata valtuuston kokouksessa jaettavan rotujärjestölehtipalkinnonkin.

Tämän hetken lehti on ammattimaisen oloinen, ja selkeästi asiansa osaavien tehokkaasti tuottamana laadukasta luettavaa ja hypisteltävää. Aivan eri tuote kuin silloin. Mutta yksi haaste on ajaton: mistä syntyvät ja tulevat sellaiset kiinnostavat jutut, jotka hallitusti ulottuisivat rotujärjestölehtien tyyppillisen sisällön (kuivahkot luettelot, toisteiset ruokintaohjeet yms) reuna-alueille ja ehkä hiukan ylikin, lukijakunnan yhteistä intressiä -koiraa - unohtamatta. Koira (rottweiler yhtenä sellaisena) on hyvinvoinnin lähde, perheenjäsen, yhteiskunnassamme enemmän kuin marginaalinen tekijä. Kertokaa siitä laajasti.

Mikko Koskinen

Uusia tuulia lehden ulkoasuun ja yhdistykseenkin

1990 alkoi Koskisen Mikon päätoimittajakausi, toimittajana oli Päivi Thomenius-Hirn. Heidän molempien muisteloita noista kultaisista vuosista voidaan lukea toisaalla tässä lehdessä. Myös Marjut Peippo ja Matti ”Jussi” Salo osallistuivat lehden tekemiseen. Painopaikka pysyi Vammalassa, painosmäärä oli kivunnut jo 3000 kpl.

Mikko ja Päivi tekivät suuren työn uudistaessaan lehden siitä mustavalkoisesta leikkaa/liimaa-lehdestä nykyisen kaltaiseksi 4-värijulkaisuksi ja numero 1/1992 olikin ensimmäinen, uudella teknologialla toimitettu lehti. Uusi ulkoasu saikin jäsenistöltä suuret kiitokset!

Rottweiler-lehden tekoa 1990-luvun taitteessa

Ensin oli tullut tutuksi Vuohentien rottweilerit Jutta ja Fanny, sitten Rottweileryhdistyksen lehti ja yhdistyksessä aktiivisesti toimivat henkilöt. Jo tuolloin pitkään rottweilereiden hyväksi toiminut Anja Hirn tiesi, että Rottweiler-lehden tekoon tarvitaan lisäkäsiiä. Omaa koiraa minulla ei tuolloin ollut ja yksi lehden teon edellytyksistä oli jäsenyys Rottweileryhdistyksessä, toinen taisi olla kovin epävirallinen esittäytyminen lehden päätoimittajalle ja tietysti tehtävään sekä aikatauluihin sitoutuminen. Rottweilerin, Onnimannin Ursula, hankinta ajankohtaistui hieman myöhemmin.

Koskisen Mikollahan me kaksistaan sitä taittoa alkuun tehtiin. Monesti heillä jo lapset kävivät nukkumaan ja me vielä jatkoimme. Funtsin silloin, miten koko perhe heillä joustaa, kun Mikko ja minä leikkaa-liimaamme materiaalia seuraavan lehteen. Alkuun materiaali oli sellaista ”silppusalaattia” ja porukalta saatujen valokuvien skaalausta viivottimella palstatilaa laskien.

Joka kerta olimme tosi iloisia, kun materiaalia lehteen saimme, milloin mistäkin ja eri muodoissa, kuvatkin postitettiin ihan fyysisinä valokuvina. Koiran ja omistajan tiedot olivat kääntöpuolella, mikäli kuvat haluttiin takaisin, siitä oli erikseen tieto. Niitä kuvia me sitten valitsimme aiheeseen ja lehden sivulla olevaan tilaan liittyen. Koska niitä ei saanut leikellä, niitä paperiluiskilla rajasimme ja lehden painoon ilmoitimme, minkä kokoisena kuvan tulee olla.

Lehtihän oli alkuun mustavalkoinen. Jotta aukeamat ja fontti olisi näyttänyt hieman yhtenäisemmältä, kirjoitin osan jutuista puhtaaksi isäni kirjoituskoneella. Joskus myös tilajaolisista syistä, tietty fontti kun oli hyvä lehdestä lukea ja silti artikkeli mahtui ko. sivulle. Väliotsikoita ei saamassamme artikkelissa yleensä ollut, jos niitä halusimme laittaa lukemista helpottamaan, niin ne tuli keksiä itse ja pyrimmäpä tuona ei-kännykkä & ei-internet -aikakautena tavoittamaan ko. henkilön, ellei kellonaika ollut jo turhan myöhäinen.

Näyttelytuloksia kirjoitti mm. Vuorisen Katriina. Taisipa hän suomentaakin niitä. Lehden taittokokouksissa sovittiin ja jaettiin näyttelyitä ja tuloksia puhtaaksikirjoitettaviksi. Ne kiinnostivat lehden lukijakuntaa eikä niitä tuolloin muuallakaan julkaistu, nehän oli paperisia kopioita kehässä käsin kirjoitetuista arvosteluista. Samalla varmistimme, että myös seuraaviin Rottweiler-lehtiin jää materiaalia, kun sen saaminen ei aina sujunut sovitusti. Materiaalivarastoomme kuului mm. eläinlääkärin kirjoittamia artikkeleita. Niitä mm. julkaisimme vuoden ajan perusteella, esim. punkkisairauksista kesää lähestyttäessä, lonkka- ja silmäsairaudet taas eivät olleet vuodenaikaan sidottuja. Yhdistyksen ja alaosastojen toiminnasta oli jo tuolloin lehdessä oma osio. Tavoite oli, että jokaisessa lehdessä on jäsenistöä kiinnostavia artikkeleita, olipa lukija sitten aktiivinen palveluskoiran, näyttelykoiran tai kotikoiran omistaja.

Opin paljon Koskisen Mikolta, Ranteen Pekalta, Vuorisen Katriinalta ym. konkareilta, kiitos jokaiselle hyvästä yhteistyöstä. Mainittakoon erikseen, että Pekka teki paljon ja hienoa työtä erilaisten tilastojen osalta, niitä ei aiemmin oltu koottu. Osa julkaistiin lehdessä, osasta tiedotettiin, että saa kuluja vastaan tilata itselleen koska ne eivät lehteen olisi mahtuneet. Yhdistys halusi jakaa tietoa jäsenilleen jo ennen internetin aikakautta.

Lehti siirtyi nykyaikaan, ellei ensimmäisenä niin ensimmäisten joukossa. Mikon kanssa sitäkin työstimme; mikä on teknisesti mahdollista, mitä se maksaa jne. Ja tietysti jokaista lehteä tehdessä laskimme ja suunnittelimme värisivujen käyttöä. Uuden painotavan ja uudistuneet lehden myötä kuulin kennelliitonkin suosittelleen joillekin isoille koirayhdistyksille katsoa RW-lehteä!

Parin vuoden sisään meitä olikin jo isompi porukka, jolloin Ranteen Pekka järkkäsi huomattavasti suuremman tilan lehden taittoon, taisimme kokoontua sunnuntaisin. Tuossa vaiheessa meitä oli jo reilu puolentusinaa koolla lehden taittokokouksissa, joten saimme vastuualueita tarkennettua. Kuvaan astui myös Rottweiler-vuosikalenteri. Lehtikuvien lisäksi piti saada riittävän hyvälaatuiset kuvat, eri koirista ja eri kuvaajilta myös kalenteriin.

Nykyisin Rottweiler-lehden ulkoasu on ammattimaisempi, siitä ei enää yhdellä vilkaisulla käy ilmi sen perustuneen jäsenistön aktiivisuuteen ja vapaaehtoistyöhön. Lehti tulee minulle edelleen koska siinä on hyviä artikkeleita. Nykyinen rottweiler-kontakti on Anjan koira, Emmi, jota käymme ranskanbulldoggieni kanssa tervehtimässä lähes päivittäin.

Kiitokset ja terveiset Rottweiler-lehden aiemmille ja nykyisille tekijöille,

Päivi Thomenius-Hirn

Mikon suurten saappaiden täyttämiseen tarvittiinkin sitten jo enemmän porukkaa. 1993 päätoimittajana aloitti Pekka Ranne ja toimitussihteerinä Marja-Liisa Harkola. Toimittajana jatkoi Päivi Thomenius-Hirn, uusina kasvoina lehteä tekemässä olivat Paula ja Jorma Reinilä, Tiina Kuosari, Marjut Peippo, Katriina Vuorinen, Aila ja Kari Lindsten sekä Suvi Lehtinen. Toimitussihteeriksi vaihtui Marja-Liisasta Suviin vuonna 1995 ja 90-luvulla mukana menossa olivat myös Nora Salonen ja Mervi Lehto. Painosmäärä oli kasvanut 3500 kpl, mainoksen hinta oli 1400 mk ja olimme edelleen Vammalan asiakkaita.

Pekan myötä tuli yhdistyksen toimintaan uusia tuulia ja se näkyi myös lehdessä. Varsin vilkasta keskustelua aiheuttivat mm. Pekan työstämän ensimmäisen Tilastoliitteen julkaiseminen ja silmäpeilausten aloittaminen. Aikaa ennen somea noihin aiheisiin liittyvää palautetta tuli myös lehden toimitukseen yleisönosastokirjoitusten muodossa. ”Yhdistystä ja sen toimihenkilöitä saa arvostella, yksittäistä jäsentä ei” oli Pekan linja kirjoitusten julkaisemisessa ja sen mukaan toimitettiin. Kirjoitus, vastine, vastineen vastine jne. linjalle joskus päädyttiin, mutta yhtään omalla nimellä lähetettyä, yhdistystä moittivaa kirjoitusta ei jätetty julkaisematta. Kirjoittajan niin toivoessa lehdessä julkaistiin kirjoituksen yhteydessä vain nimimerkki, toimituksen tietoon tuli kuitenkin oma nimi antaa.

Iloksemme myös yhdistyksen valitsemaa linjaa kannattaviakin kirjoituksia toimitukseen lähetettiin. Minulle on jäänyt mieleen otsikko ”Pidä pintasi Pekka”, aiheena taisi olla rottweilerin silmäpeilauksen liittäminen PEVISAan.

Siinä kyllä käytävät kaikui, kun nauru raikui, tuo toimituskunta ei tosiaankaan ollut niitä ”maan hiljaisia”. Lehteä tehtiin niin Pekan, Noran kuin Jormakin työpaikkojen kokoustiloissa. Taittokokoukset olivat tietenkin iltaisin ja usein niistä kotiuduttiin vasta aamuyön tunteina. Hieman ehkä seuraavana päivänä töissä väsytti, mutta koska aika kultaa muistot, on tuo varmaan meiltä kaikilta jo unohtunut. 90-luvun loppupuolella laskettiin mainoksen hinta taas tasan tonniin.

Yhdistys oli vuokrannut käyttöönsä tilat Keravalta ja ne toimivat myös taittokokousten pitopaikkana. Käytössämme oli siis ensimmäisen kerran paikka, jossa pystyi säilyttämään kaiken sen tarvittavan tavarain, jota lehden taitossa tarvittiin. Siihen asti kaikki tuo sälä oli kulkenut toimitussihteerin mukana kotoa kokouksiin ja takaisin.

Menneitä muistellen

Suomen Rottweileryhdistyksen merkkivuoden kunniaksi sain minäkin pyynnön muistella lähinnä Rottweiler-lehden aikoja. Ensin tuntui, että mitään ei enää muistu mieleen, mutta kun yritin kanavoita ajatuksiani useammankin kymmenen vuoden taakse, niin jotain alkoi hissukseen putkahdella mieleen. Niinpä päätin omalta osaltani tuoda esiin joitakin muistoja.

Kun sain kutsun ryhtyä Rottweileryhdistyksen sihteeriksi vuonna 1987, niin olin innokas yrittämään, vaikka en ollut varma, että mitenhän tässä käy. Kun sitten sille sihteerintuolille olin istahtanut, niin en ymmärtänyt nousta pois ennen kuin vasta yhdentoista vuoden jälkeen. Sinä aikana tuli tehtyä ja koettua yhtä ja toista, mistä kaikesta olen tosi iloinen. Opin paljon, sain valtavan paljon tuttavuuksia ja ystäviä, ja lopulta päätettyäni sen vaiheen elämästäni jäin kaipaamaan kaikkia yhteistyökumppaneitani, mutta myös sekä yhdistyksen että lehden eteen tekemiäni hommia.

Jouko Yrjölä oli yhdistyksen puheenjohtaja minun tullessani sihteeriksi. Hän siirtyi kolmen vuoden jälkeen Suomen Kennelliiton puheenjohtajaksi, ja sitten alkoi Pekka Rannen puheenjohtajuusaika. Siitä alkoi yhdistyksessä hyvin aktiivinen vaihe. Minä pysyin sihteerin virassani ja vuonna 1993 tulin mukaan myös Rottweiler-lehden toimituskuntaan. Aina siitä lähtien olen ollut mukana lehden tekemisessä, nyt jo 23 vuoden ajan, ja jostain ihmeen syystä olen roikkunut mukana yhä edelleenkin. Nyt viime vuosina olen kyllä vastannut vain Porvoon koiranäyttelyn näkymisestä lehdes­­sämme, kun olen ollut tämän näyttelyn toimikunnassa vuodesta 1986 alkaen ja edelleenkin.

Mikko Koskinen oli Rottweiler-lehden toimitussihteerinä minun tullessani mukaan yhdistyksen toimintaan. Mikko ei kuitenkaan vielä siinä vaiheessa kuulunut yhdistyksen hallitukseen. Sitten katsottiin, että ilman muuta toimitussihteerin pitää kuulua hallitukseen, että hän tietäisi mitä yhdistyksessä tapahtuu. Tästä alkoi pitkä yhteistyö hänen kanssaan. Kun Mikko pitkän rupeaman jälkeen olisi jo halunnut jättää lehden uusiin käsiin, niin ketään ei ollut tarjolla, ja Mikko kilttinä ihmisenä jatkoi ja jatkoi ja jatkoi vaan.

Jossain vaiheessa kuitenkin tuli uusia tekijöitä, mutta en enää muista kuka tuli heti Mikon jälkeen. Lehden teosta olivat vastaamassa ainakin Hirnin Päivi, Salosen Nora, Harkolan Marja-Liisa, Lehtisen Suvi, Reinilän Jore ja Paula sekä viimeksi Pullin Anne.

Kun Pekka Rannesta oli tullut yhdistyksen puheenjohtaja, niin Pekka oli aina mukana yhteisissä lehden teko­­kiloissa. ja ideoimassa muiden mukana lehden teemanumeroita ja kaikkea muutakin.

Lehti ilmestyi kuutena numerona vuosittain, ja jokaista numeroa varten piti pitää taittokokouksia. Ne olivat hyvin sosiaalisia tilaisuuksia, ja kukin vastasi omasta osuudestaan. Näitä taittokokouksia pidettiin hyvin monissa paikoissa, usein myös jonkun kotona tai työpaikalla.

Eräs hauska seikka tuli mieleeni muistelllessani näitä aikoja. Yleensä kaikilla oli valmiina jo kotona tehdyt omat osuutensa tullessaan taittokokoukseen, mutta Pekalla, jolla oli velvollisuus tehdä puheenjohtajan palsta, ei yleensä ollut vielä mitään tehtynä. En muista oliko hänellä edes ajatusta siitäkään, mistä pitäisi kulloinkin kirjoittaa. Meitä kaikkia muita ärsytti kovasti

se, että Pekka ei saanut edes siinä tilaisuudessa valmiiksi omaa osuuttaan. Joskus tosin sai, mutta usein hän toimitti kirjoituksensa suoraan kirjapainoon vasta jälkeinpäin. Kaikkein tähän oli syynä vain se, että meillä oli aina keskenämme niin mukavaa, että Pekka ei varmaan malttanut käyttää aikaa kirjoittamiseen, vaan yhdessäoloon toisten kanssa. En voi kieltää, että niitä aikoja jäi kaipaamaan.

Minun alkuvuosinani lehteen kirjoitettiin koneella kaikki jutut ja artikkelit, ja muistaakseni ihan alussa 1,8 mm levyisiksi teksteiksi eli palstan levyisiksi, ja ne lähetettiin kirjapainoon. Kirjapainosta tulleet palstan levyiset tekstit me sitten taiteilimme ja liimasimme kukin oman osaamisensa ja mieltymyksensä mukaan sopivasti valmiiksi sivuiksi. En enää muista missä vaiheessa tapahtui mitään muutosta ja kehitystä, mutta uutta kohti mentiin. Aikanaan lehteen tuli väritkin, ja jossain myöhemmässä vaiheessa taittokin tapahtui kirjapainon toimesta. Joku muu näissä tehtävissä mukana ollut varmasti pystyy muistamaan asioista tarkemmin ja kertomaan niistä.

Tuntuu aika jännältä, kun ryhtyy muistelemaan vanhoja asioita, niin kaiken aikaa tulee aina uutta ja uutta mieleen.

Katriina

Seuraava sukupolvi jatkaa

Uuden vuosituhannen alusta päätoimittajana jatkoi Pekka Ranne ja toimitussihteerin hommiin saatiin Anne Pulli. Toimittajina jatkoivat Katriina, Nora, Tiina, Mervi ja Reinilät, uutena mukaan tuli Leinosen Katja. Pekka Ranne jätti yhdistyksen puheenjohtajuuden vuonna 2001 ja sen vuoden ajan päätoimittajana oli Usko Helminen. Uskon jälkeen yhdistykseen ruoriin tarttui Jaana Laitila, joka toimi päätoimittajana aina vuoden 2006 loppuun asti. Toimitussihteerin pesti oli edelleen Pullin Annella, eikä toimituskunnassa juurikaan vaihtumista tapahtunut. 2000-luvun alkupuolella painosmäärät vaihtelivat 3100-3300 kpl välillä ja mainoksen hintakin oli päivitetty euroaikaan 167€.

Lehden historiaa milleniumista lähtien

Kun vuoden 1999 lopulla perin Lehtisen Suvilta Rottweiler-lehden toimitussihteerin tehtävän, en osannut arvata minkälaisen pestin olin ottanut hoitaakseni. En tiennyt lehtimaailmasta mitään, en yhtään mitään. Onneksi sain Suvilta hyvän perehdytyksen ja hän oli alkuun myös tukena ja muutakin apua tuli ympäriltä Pekka Rannelta (silloinen päätoimittaja), Hirnin Anjalta, kirjapainon väeltä sekä Suvilta perinnöksi saamaltani lehtitoimikunnalta. Pienin askelin edetessä homma alkoi sujumaan.

Tutuksi tulivat CMYKit, ingressit, layoutit, kapiittelit sun muut lehtitermit sekä monenmoiset lehden tekoon liittyvät prosessit. Itseäni auttoi paljon Kennelliiton järjestämät KoiraExpot, joissa oli toimittajille ja lehdentekijöille ihan omat luennot, ja niissä käsiteltiin laajasti rotulehtien tekoa ja myös niiden filosofiaa ja tehtävää. Näin jälkeinpäin ajatellen sain olla noiden kolmentoista vuoden aikana keskellä melkoista tekniikan kehitystä ja sitä myötä lehden teon uudistusta.

Silloin vuonna 2000 itse lehden teko jatkui kuitenkin samalla tekniikalla ja melkolailta samalla toimitusporukalla. Tarkistimme kirjoittajilta saadut jutut, lähetimme ne kirjapainoon,

jossa jutut palstoitettiin. Valmiiksi palstoitettut jutut tulivat meille takaisin ja lehtitoimikunnan toimesta ne leikattiin ja liimattiin sivupohjille. Sivulle suunniteltiin lisäksi kuvat, logot yms., jotka numeroitiin ja numerot merkattiin kuhunkin juttuun. Tämän jälkeen sivupohjat lähetettiin kuvineen kirjapainoon, jossa lehdestä tehtiin ensimmäinen versio.

Kehitys kehittyi ja niin myös lehden teko. Pikkuhiljaa, lähinnä kirjapainon taittajien toivomuksesta, työvaiheita muutettiin ja jutut + kuvat lähetettiin suoraan taittajalle korpulla eli levykkeellä (muistaako vielä joku...). Taittaja loihti lehdestä ensimmäisen version. Sen jälkeen hän postitti lehden aukeamat toimikunnalle tarkistettavaksi ja toimikunta kokoontui katsomaan lehden: tarvittaessa muutimme sivujärjestystä, kuvitusta, lisäsimme juttuja, valitsimme kansikuvan jne. Sitten taas posti kuljetti lehden kirjapainoon, missä muutokset tehtiin ja korjattu versio tuli vielä kerran postin kautta oikoluettavaksi ja mahdolliset viimeiset korjaukset tehtiin. Huh, tuntuu kyllä työläältä nykyiseen verrattuna!

Käytännössä toimitussihteeri odotti aineistopäivää ja ei yhtään tiennyt mitä lehteen on tulossa ja kuinka paljon, koska suurin osa jutuista meni eri toimittajille, joilla oli kullakin oma vastualueensa esim. alaosastot, pk-toiminta, näyttelyt jne. Toimittajat tarkistivat jutut, tarvittaessa uudelleen kirjoittivat (juttuja tuli edelleen mm. kirjoitetun kirjeen muodossa) ja lähettivät ne toimitussihteerille, joka kokosi ne taas yhteen ja laittoi kirjapainoon taittoehdotuksen. Pikkuhiljaa, kun toimintoja vielä lisää hiottiin ja helpotettiin, toimikunnan istunnot kävivät turhaksi ja raskaaksi välivaiheeksi. Kariikoidusti sanottuna kokoonnuimme murkinoimaan ja toteamaan, että siinä se lehti on.. Niin siinä sitten kävi, ihan käytännön syistä, että lehtitoimikunta kuihtui pikkuhiljaa ja suurin osa jutuista tuli allekirjoittaneelle ja emme enää kokoontuneet toimikunnan kanssa. Tämä helpotti aikataulullisesti toimitussihteerin työtä, mutta toisaalta jäi ikävä toisten mielipiteitä ja hauskoja kokouksia. Lehden teko kävi melko yksinäiseksi.

Toimitussihteerinä tarkistin jutut, tarvittaessa korjasin ja hankin kuvat, kokosin lehden ja laitoin taittoehdotukset kirjapainoon taittajalle. Nyt oltiin jo päästy korpusta ja materiaali lähetettiin FTP-yhteydellä (silloin tosi hienoa ja uutta) ja/tai cd-levyllä. Jutut oli siististi omissa kansioissaan nimettyinä ja taittajan oli helppo sieltä ne poimia ja seurata käsintehtyä taitto-ohjetta. Oman toimitussihteeripestini loppupuolella lähetin taitto-ohjeen enää vain sähköpostilla ja niin myös suurimman osan materiaalista. Miten helppoa ja yksinkertaista entiseen verrattuna!

Lehden koko ja värisivujen määrä pysyivät samana koko tuon kolmetoista vuotta ja vasta viime vuonna lehti muuttui kokonaan värilliseksi. Kaiken kaikkiaan lehden ulkonäkö pysyi myös aika ennallaan, mutta muuttui toki visuaalisesti paremmaksi, kun pääsimme eroon leikkaa-liimaa-askartelusta ja taittajat pääsivät toteuttamaan omaa ammattitaitoaan. Muutaman kerran vuosien kuluessa päivitimme myös Rottweiler-tekstin fonttia raikkaammaksi.

Minulla oli ilo olla viiden eri päätoimittajan työparina: kiitos Pekka Ranne, Usko Helminen, Jaana Laitila, Jouni Nummela ja Hanna Kotikangas. Käytännössä lehden tekee toimitussihteeri, mutta lehdestä lopullisesti vastaa päätoimittaja. Päätoimittajien lisäksi sain tehdä tätä vastuullista ja joskus rasittavuuteen asti aikataulutettua hommaa, hauskojen persoonien kanssa. Suvi tuossa jo aiemmin mainitsee henkilöitä, joita on ollut aikojen saatossa lehteä tekemässä, mutta haluan vielä erikseen kiittää Nora Salosta, Paula Reinilää, Katja Leinosta, Jaana Tilusta, Minna Rekolaa, Tiina Ala-Juonta, Mervi Lehtoa ja Katriina Vuorista - kiitos! Hauskaa oli ja välillä käytiin kipakkaakin keskustelua ja tiukkaa vääntöä, mutta kukaan

ei lähtenyt ovet paukkuen. Ehkäpä se oli juuri sitä, että rotu ja asia oli tärkein, ei minä itse. Erityiskiitoksen erityisesti henkisestä tuesta ansaitsevat vielä Anja ja Suvi.

Maininnan ansaitsee myös Vammalan Kirjapaino Oy. Koko toimitussihteeripestini ajan meidän lehti taitettiin ja painettiin Vammalassa. Aika-ajoin hintaa "tarkistettiin", varsinkin kun aloimme tehdä itse valmiita pdf-sivuja esim. tapahtumien mainoksista. Kirjapainoja kilpailutettiin tasaisin väliajoin, mutta hinta-laatusuhteeltaan Vammala todettiin meille sopivimmaksi. Haitaksi ei myöskään ollut se, että yhteistyö sujui aina hyvin ja saimme tarvittaessa ammatillisia neuvoja ja vinkkejä. Näin ei-ammattilaiselle oli tärkeää, että kirjapainon kanssa asiointi oli rutiinia ja vaivatonta ja ammattilaiset asialla. Sain tehdä töitä ainakin viiden eri taittajan kanssa, jotka kaikki tietääkseni olivat graafisia suunnittelijoita. He tekivät työnsä ohjeen mukaan, mutta myös toivat oman näkemyksensä taittoon ja aktiivisesti myös ehdottivat muutoksia juttujen visuaaliseen ilmeeseen.

Vaikka tällaiselle ummikolle ja amatöörille lehden toimittamiseen liittyvät asiat olivat opeteltava kantapään kautta, se ei ollut kuitenkaan se lehden haasteellisin osuus. Ehdottomasti eniten harmaita hiuksia aiheutti lehden sisältö: miten saada juttuja niin, että lehdessä olisi kaikille jotain? Meillä on monenlaisia harrastajia, kasvattajia, tuomareita ja ennen kaikkea meitä tavallisia koiran taluttajia, miten saamme lehden kaikille kiinnostavaksi? Se ongelma tuskin on kadonnut minnekään.

Paljon jäi lehden tekemisestä mukavia muistoja, onneksi vähemmän niitä ikäviä, mutta ne ovatkin sitten ihan eri juttu. Hauskaa oli niin kauan, kun sitä kesti, sanotaan. Edelleenkin yritän opetella lukemaan lehteä ilman, että etsin sieltä virheitä!

Kiitos ja kumarrus/ Anne Pulli

2000-luvun aikana lehteä toimittivat Tiina Alajuoni, Mervi Lehto, Minna Rekola ja Katriina Vuorinen. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin 2007 Jouni Nummela ja päätoimittajan pesti napsahti sen myötä Jounille, Annen jatkaessa toimitussihteerinä. 2010-2012 välisenä aikana yhdistystä, ja sen myötä lehteä, luotsasi Hanna Kotikangas. Jouni palasi johtoon 2013, toimitussihteerinä oli edelleen Anne. Toimittajamäärä oli kutistunut yhteen Henna Uiton hoitaessa tuota pestiä. Jäsenmäärän laskun myötä oli painosmääräkin enää 2300 kpl.

2015 päätoimittaja oli Anu Vehviläinen, Saija Laaksosen ja Outi Väyrysen toimessa toimitussihteerinä.

Vuoden 2016 alusta on lehti painettu Hämeen Kirjapaino Oy:ssä, päätoimittajana on ollut yhdistyksen puheenjohtaja Elina Laaksonen, toimitussihteerinä on ollut Eija Ojanen. Painosmäärä on ollut 1900 kpl eikä kokosivun mainoksen hintaa ole vuodesta 2002 nostettu. Vuonna 2016 Rottweiler lehti sijoittui toiseksi Suomen Kennelliiton rotujärjestölehtikilpailussa. Tämä oli hieno kunnianosoitus pitkäikäiselle lehdellemme.

Suvi Lehtinen

